

ALAPÍTÓ-FŐSZERKESZTŐ:

EGRI László

SZERKESZTŐK:

GYARMATI Zsolt

SZILÁGYI Gábor

KIADÓ: EGRİ László

ISSN 2064-1575

ONLINE KÖZÖSSÉGI-MŰVÉSZETI FOLYÓIRAT

VI.ÉVFOLYAM/1. SZÁM

2018

© POLIKRÓM FOLYÓIRAT

Tartalomjegyzék

Köszöntő

Cserepka István: *A boldogság otthona*

Nagy Tímea: *Gyökerezések*

Pataki Anett: *Egy estém otthon*

Surányi Gabriella: *Értelmezzo*

Mitiner Mária: *Emlékszem*

Radnai Éva: *Egy estém otthon*

Szöllősi Bernadett: *Anyám ezt mondta*

Kalmár Gergely: *Egy estém otthon*

Komló-Szabó Judit: *Egy estém otthon*

Rendes Ildikó: *Elveszve*

Barabás Irén: *Esti nyugalom*

Kokas Bálint: *Egy estém otthon- Modern családi kör*

Stibi Csabáné: *A Gyermek*

Bandrash Tamás: *Beszélgetés apáról*

Papp Viola: *Öreg viskó*

Varga Kata: *Vigyázz ránk!*

Sonkolyos Márta: *A babakocsi*

Mihály Csilla: *Az ebéd*

Szerkesztőségi üzenet

Köszöntő

Kedves Szerzőink! Kedves Olvasóink!

2018 tavaszán lezárult az „*Egy estém otthon*” elnevezésű irodalmi pályázatunk. A kiírásra rengeteg igényes pályamunka érkezett, a döntés korántsem volt egyszerű. Változatos, emlékezetes írásművekkel volt szerencsém találkozni. Nagy öröömre szolgál, hogy ilyen sok művészetkedvelő embert sikerült megmozgatnunk felhívásunkkal. A pályázati lehetőségek sorát a jövőben is folytatni kívánjuk. A nagyszámú írások beérkezése miatt folyóiratunk szerkesztősége azt a döntést hozta, hogy **a 2018. decemberi lapszámban** is helyet biztosítunk azon alkotásoknak, akik a jelenlegi számba helyhiány nem fértek be. Mindenkit biztatni tudok, hogy továbbra is nagy elszántsággal és kedvvel folytassa az írást!

Üdvözlettel: **Egri László**

főszerkesztő

Polikróm folyóirat

Egy estém otthon...

Cserepka István

A boldogság otthona

A robogó vonatból nézem a tájat,
csodálom most is, ez egy szép varázslat.

A gőzös lassít, jelző füttyét hallatja,
megérkeztem kis falum vasútállomására.

„Erdőkertes megálló” kiáltja a női kalauz,
keblén feszesen idomul a kék blúz.

Merengve bámulok, nézem a fényeket,
de sietnem kell, mert tudják, hogy érkezem.

Az alkonyat fénye a Mikszáth utcában,
hasonló színvarázs nem létezik a világban.

Látom édesanyám gyönyörű alakját,
kitárja a kaput, várja szerető hű fiát.

Együtt indulunk a gondozott kert felé,
apám alkotása, Isten áldja meg a kezét.

A háziállatok etetése most rám vár,
hálát adok a szeretetnek, hogy erre jár.

Az esti harangszó a Mindenható hangja,
a szorgos emberek térjenek most nyugovóra.

A szürkület terelget a kis házba,
hívogat a fény a megértés otthonába.

A heti események fontossága a tét,
megszínesíti e felejthetetlen estét.

A boldogság öröme jelenik meg a házban,
az érzés örök, tudjuk mind a hárman.

A társasjáték veszteseként ülök a fényben,
de győztes vagyok, mert a szüleimet nézem.

Eljött a megérdemelt pihenés órája,
testem frissíti majd az éjszaka világa.

Nagy Tímea

Gyökerezések

Egy közeledő első születésnapra

Mióta itt vagy, enyém az este.

Ágacskáid felfutnak rám,

szívemen pihegő nehéz fejecske.

Mióta itt vagy, enyém a hajnal –

akkor érkeztél – derengésben kifeszítő

tomboló fecske raj.

Mióta itt vagy, enyém az alkony.

Akkor csillagzáport esdekelt

vajúdó magányom.

Napsugár illatú, kócos kis végtelen,

mióta itt vagy, olyan enyém minden.

Pataki Anett

Egy estém otthon

Hűvös téli estéken,
mint vaddisznó, ha erdőt ér,
csörtetek haza a sötétben.

Szám nagyra tátva,
lihegésemmel együtt pulzál
a pislákoló lámpákkal,
amikben ki fog égni a fémszál.

Számolom az óriásra hízott,
sokszemű házakat vakon,
s egy sövénykerítés mögül
előbukkan az ablakom.

A kisajtót kiveszem, beteszem,
kulcsra zárom magam mögött;
ne jöjjön ide senki sem.

A tornácot nem kell látnom,
visz befelé futószalagon,
de nem lök be az ajtón,
csak ha akarom.

Odabent lobog a tűz
kis kályha gyomrában;
elé kuporodom
kicsin, éhesen, soványan.

Anyám kezét látom közeledni,
benne teli tál étel;
megeszek én bármit, nincs kivétel.

Apám hangját hallom közeledni,
úgy üti meg a fülem, hogy nem fáj,
csak megrezzen egy kicsit
mint a konyhaajtó, ami a zsanérjáról lejár.

Csukott szemmel is látom őket,
éget a tűzük a kandallóból;
már értem a szeretetük
csak nagyon lassan ért be, mint a jó bor.

Surányi Gabriella

Értelmezzo

Jártodban-keltedben, üres zsebbel

- és teli pohárral -

fenyegetsz.

Előtte évekig megölelni akartál.

Ha most azt kérded, szívvel gondolok-e rád...

persze, hogy igen.

Sérelem és értelem, amerre mentél.

Jöttél (mentél) és mindent vittél.

De engem nem.

Mentem magamtól.

Próbáltad volna meg...

Egy a vérünk, azt mondják.

És azt is, nem válik vízzé.

Alkohol lett belőle.

Nem fulladtál bele.

Szerencsére.

Már csak egy jelkép vagy, de annak sem akarlak.

Nem lehetnél csak a szerető családom?

Mitiner Mária

Emlékszem

Nagyapámnál voltam, ültünk a konyhában,
igazi csontomig hatoló hideg volt,
a parázs pislákol, egyre lomhábban,
Ő csutkát keresve a sparhelthez hajolt.

A láng újra éledt, virgoncan pattogott,
ezernyi tűz szikra sebes táncot lejtett,
kicsinyke kezemet melengette legott,
melyet óriási tenyerébe rejtett.

Odakinn, hópelyhekkkel ordított a szél,
házak fölé dermedt fagypalástot szabott,
bősz hangja ezüstös jégcsapokon zenélt,
udvarokban magas hó várakat hagyott.

Féltem a hangjától, elképzelttem amint
elfújna messzire, haza sem találnék,
röptetne az égig, mint papírgalacsint,
s álnokul kísérne hideg sötét árnyként.

Szememben a félszet meglátta nagyapám,
kis számlimról felvett s térdére ültetett,
a kályha rőt fénye megcsillant ősz haján,
ahogy elringatva mesékbe fürdetett.

Beszélt a gyermekről, ki ő volt egykoron,
teste lelke rideg, meleg kabát nélkül,
emlékébe fagyva délceg lövegtorony,
mely hangjától szíve soha meg nem békül.

Eltűnt a fehér szín, hiába volt hideg,
jégvirágokból is piros könnycsepp csordul,
karmazsin takarón kóbor kutya biceg,
metsző hideg szélben templom harang kondul.

Kinyitván szememet széthúztam a függönyt,
zúzmarás mosollyal köszönt be az este,
kályhán kenyér pirult, bögrémbe teát önt
papám,
aki féltőn rózsás arcom leste.

Radnai Éva
Egy estém otthon

Előkotrom a nehéz kulcscsomót. Az utóbbi időben valahogy megszapordtak a kulcsok a karikán, mint a szerepek és feladatok az életemben. Gyarapodás, kiteljesedés, szerelem! Mostanában egyre többször érzem úgy, otthon vagyok a világban.

Tegnap hazamentem anyámékhoz, hogy lenyírjam a fűvet. Hiába, nagy a terület, nem győzik egyedül, segíték rendben tartani a házat és a kertet – mégis csak, ez a birtok az örökségem, ez a darab föld az otthonom. Emlékszem, kalandos diákéveim alatt Európa tavaszi zöld gyepén ücsörögtem az Eiffel-torony tövében. A fűben heverő, nyüzsgő embertömeg háttérében is felrémlt bennem egy kép: otthon a kertben ilyenkor a virágba borult almafa a világ közepe, méhek dongják körül. Úgy áll ott, mint menyasszony talpig fehérben, reménnyel és ígérettel tele, bódult zsongásban, s titokban már megfoganta ez édes gyümölcsseit, boldogságában nektárral itatja a méheket.

Most is hallom a méheket, de rejtély, honnan jön ez a zaj. A szűk belvárosi utcákban egyetlen fát sem látni, talán valami belső udvarban húzódik meg szerényen, de virágba borult ékességét elárulja a méhek szüntelen zümmögése. Kikeresem a kapukulcsot, könnyedén megfordul a zárban. Az ajtó kicsit nyekken, ahogy kinyílik, a fa már kissé megvetemedett, az egész kapu ütött-kopott, pattogzik róla a festék. Belépek a kis udvarba, kinyitom a házat. Végigjárom a szobákat, kinyitom az ablakokat és kiszellőztetek. Kicsit leülök a régi kanapéra, nézem az üres falakat, az idejétmúlt bútorokat, a régi függönyt. Előveszem a táskámból az új függönykampókat, felmászok az asztalra, onnan elérem a karnist. Nem egyszerű mutatvány felfelé nyújtózkodva ügyeskedni, de most végre kicserélem ezeket az izéket és megszűnik a hátborzongató nyikorgás. Eddig úgy csikorogtak a rozsdás függönykarikák, hogy valahányszor sikítanom kellett, mikor elhúztam a függönyt. Ennek most vége! Vajon észreveszik, hogy valami más lett? Vajon mondják-e majd: titokban itt járt a jóságos házi tündér...

Visszahúzó a függönyt, becsukom az ablakokat és bezárom a házat. Hazaballagok.

Már csak két nap újra látjuk egymást! Nagyon hiányzik! Én is neki. Tegnap azt mondta a telefonba: „úgy hiányzol, és olyan jó, hogy hiányzol!” Nyolc hónap eltelt, mióta először mondta ezt, és olyan jó újra meg újra hallani...

Számolom az órákat. Én örülök, hogy véget ér a tavaszi szünet. Munka után megint elmegyek a házhoz: kicsit befűtök, bekapcsolom a bojler, hogy legyen meleg víz, mire hazaérnek a nagytól. Vacsorát készítek, hogy legyen meleg étel az asztalon. Mikor bekanyarodok az utcába, elkezdtem keresgélni a kulcsokat, de csak akkor tűnik fel, hogy valami nem stimmel, mikor odaérek a kapuhoz. Nem ilyen volt. Mintha sötétebb lenne, és nem olyan kopott. Valaki lefestette vörösre. De ki? És miért?? Talán a szomszéd néni nem bírta már elnézni ezt a jobb sorsra érdemes vedlett kaput, mikor kifelé bámult az ablakon? Talán lefestett valamit, maradt a festékből, és gondolta, jó lesz ide? Na de ez nem normális segítőkészség! Mégis hogy gondolta? Ezen morfondírozok még egy darabig, de aztán már csak arra tudok gondolni, miközben sürgök-forgok a házban, hogy hamarosan megérkeznek!

A gyerekek nyammognak és bohóckodnak az asztalnál, utána fürdés, lefekvés. Mikor ketten maradunk, nem győzzük ölelni és csókolni egymást. Aztán szóba hozom a kaput. Szerinte ki volt a titokzatos mázoló? Lehet, hogy az Erzsike néni?

- Le merem fogadni, hogy Edina volt. Biztos olvasott valamit, hogy a feng- shui szerint nem szerencsés olyan házban lakni, ahol nem vörös a kapu, és meg akarta óvni gyermekeit a rontástól vagy mittudomén. Már mondta korábban, hogy szívesen segítene lefesteni a kaput.

- De hát ez nem segítség! Vagy rosszakarató vagy teljesen megbolondult! Ti már nem éltek együtt és ez a te házad! Hogy jön ő ahhoz, hogy idejön, és kívülről lefesti a házad kapuját?! Ez nem normális!

- Hát nem...

Úgy vártam ez az estét, és most nem tudok igazán örülni. Vártam őket „haza”, itt van végre, meg a gyerekek is, de most leginkább szomorú vagyok. Lassan indulok, búcsúzkodni kezdünk. A kapu előtt felülök a bringámra és elgurulok. Rettenetes fáradtság van rajtam, otthon csak bedőlök az ágyba, de nyugtalanul alszom. Álmomban látom Edinát, ahogy körbejárja a házat és piros ikszeket fest a falra. Felriadok. Félálomban lassan derengeni kezd a jelképes üzenet megfejtése. *„Hiába van kulcsod ehhez a házhoz, nincs bejárásod az életünkbe! Ez az én házam, az én férjem, az én gyerekeim! Kotródj innen!”*

Egész nap ez jár a fejemben, munka közben is. Este beszélnem kell vele. A gyerekek már az anyjuknál lesznek.

- Nézd, ez így nem megy tovább. Azt mondod, a srácok jól viselik, hogy hol ide, hol oda vannak letéve, de ők egyik szerettüktől a máséhoz mennek. Nekem viszont nincs másik szeretőm, aki pátyolgasson azokon az esteken, amikor te a gyerekeiddel vagy és velük térsz nyugovóra! A fiúk tudják, hogy a barátnőd vagyok, de azt hiszik, én hozzátok vendégségbe jövök. Végre tisztázni kéne előttük, hogy van egy új párod, és a párok együtt szoktak aludni. Fel kellene vállalnod előttük, meg az Edina előtt is, hogy mi együtt élünk!

- De nekem jó így és neked is megvan a magad élete.

- De én szeretlek téged, és szeretnék minden nap, minden este együtt lenni veled, akár itt vannak a gyerekek, akár nem!

- Edina viszont azt mondja, hogy attól még, hogy nekem van valakim, ne keverjem bele a gyerekeket.

- Ez most komoly? Ő meg akarja határozni, hogyan élj? És te ezt hagyod? Persze, hisz nem váltatok el, a férje vagy. Még akkor is, ha külön éltek. Ebben a játékban ő határozza meg a szabályokat, s ez a ház nem a te várad, hanem az ő felségterülete! Jó, hogy nem hugyozta körbe a házadat! Épp csak egy behajtani tilos táblát festett, ami nekem szól! Ha most nem csapsz az asztalra és nem állsz ki mellettem, nekem nincs többé itt keresnivalóm.

- Ne haragudj rám. Én nem tudok többet....

Az volt az utolsó estém a házban. Az utolsó éjszakám vele. Csak belül sírtam.

Reggel kiosontam, mikor ő még aludt. A kapu előtt megálltam, levettem a kulcstartóról a ház kulcsait és bedobtam a postaládába.

Hosszú volt a nap, alig vártam, hogy hazaérjek. Este, otthon leültem a konyhaasztalhoz és kitört belőlem a zokogás. Úgy fájt, mintha megdobtak volna egy nagy kulcscsomóval.

Szöllősi Bernadett

Anyám ezt mondta

Mára elfoszlott szürke kabátom,
öltései közt az idő árvátlankodik.

S ha én ezt előre tudtam volna, barátom...
hogy még a hetekkel is minden változik.

Én is... ha idővel jobb nem is leszek,
talán rosszabb se - nagy szavak.

Fújnak még majd jobb szelek,
és jönnek majd még szebb nyarak.

Cérnaszálra köti fel magát a perc,
csupán hatvan másodperce maradt.
Hogy én mit nyertem? Kezemben terc...
Az Isten ha rám néz, csak sírva fakad.

Egy hideg szellőkés falevelet zörget,
míg kedvem az a pár nap egészen ellopta.
S bennem már nincsen semmi, ami törhet:
"Majd elmúlik ez is"; - anyám ezt mondta.

Kalmár Gergely

Egy estém otthon

Este van. A szobámban ülök egyedül, s közben rád gondolok.

Kívülről nyugodtnak tűnök, de legbelül eszeveszetten tombolok.

A monitorom semmitmondó képkockáit nézem elbambulva,

Magamhoz térek megzavarodva, közel fél óra múlva.

Fogom magam, s kiülök a teraszra a ragyogó csillagokat nézni,

Meteoritként izzó cigarettámat hagyom a füstszűrőig égni.

Magam mellé képzelve alszom el, melynél nem kell szebb érzület,

Ilyen egy estém otthon, Nélküled.

Komló-Szabó Judit

Egy estém otthon

Este,

amikor csukódik utánad a kert kapuja,

fáradt arcod barázdáin feldereng

az öröm.

Kisdeded karjai nyúlnak feléd,

s te mosollyal felelsz

gyermeknyelvén mondott meséire.

Este,

amikor az ég bársonya felé fordulva

az első csillagok szikráját

mutatod nekünk.

Terhed letéve mosolyogsz,

ölelésed ereje

az egyetlen ima, ami meghallgattatott.

Este,

amikor a lámpavilágon túl sötét a kert,

koppanó vízcsepp ver valahol

visszhangot.

A vacsora gőze felett szemed fiatal,

vonásaidon béke ül,

fáradhatatlan kezéd megpihen végre.

Este,

amikor gyermekkéz mulatsággal csapkod

ragyogó vízpermetet szórva

maga köré.

Az ajtóban állva gyönyörködöm bennetek,

mindenetek a játék

a világ a helyén van, érzem.

Este,

amikor kis csattanással bezáródik a mesekönyv,

lányod szemében végtelen bizalom és

örökkévalóság.

Mikor már szuszog, homlokunkat összehajtva

jobb világot tervezünk neki

Hisszük, hogy holnap is lesz mese.

Rendes Ildikó

Elveszve

Hiányod hangtalan homályba burkolózva
Settenkedik felém, s pimaszul arcon csapva
Ráébreszt a pillanat rettentő fájdalmára,
Hogy nincsen már senki, aki visszaránthatna

Onnan lentről, a mélyből, mely erőtlen lelkemre
Zúdul fékezhetetlen, örökre elfedve
Mindazt amit szerettem, mindazt aki voltam,
Minden összeomlik, emlékem marad csak holtan.

Barabás Irén

Esti nyugalom

Százszorszépek nyíltak
mint kerek, kék szemek,
de az ég ónszínű lett
a hársfazor felett.

Kis pengeélen
az ég peremén
még kibukott
az elcsigázott esti fény.

Emberek lépkedtek haza
be nem teljesült
álmaikhoz.

A csend törékeny volt,
mint a bizalom.

Szám elé tett ujjaimtól
megálltak a szavak,
de belehasított a
vonat füttye.

Felnéztem:
egy madár felettem

kitárt szárnyakkal
lebegett,
hiába bűvöltem,
rám ügyet sem vetett.
Apró tappancsokon
felém osont az éjszaka,
csendben éledni kezdett
az égbolt milliárd
csillaga.

Kokas Bálint

Egy estém otthon- Modern családi kör

„Este van, este van: kiki nyugalomba,”

És apám már megint a facebookot nyomja.

Kiposztol valamit, amit nem is értek,

A kávé mellette, kihúlni lesz vétek.

Morog, hallom néha: lefagyott a rendszer?

Nem. Csak sok a neten az ostoba ember!

Egy darabig ül még, kávéja lesz hideg,

Aztán cigire gyújt: elkapta az ideg?

Majd konyhába megy és eszik kiló kolbászt...

Oszt gyorsan lefekszik: ki jól végezte dolgát.

Úgy anyám közben meg, hol itt van, hol ott van,

Apám lassú, ellenben, ő meg csak rohan.

De nézd, szinte füstöl alatta a padló,

Ha nincs tűz közelében, az bizony nagy szó.

Mert: mos, főz, tereget, vasal meg miegymás,

Közben meg mobilon, mindig csak zaklatják.

Mert kozmetikus és nagy a vendégeköre,

Nincs is ideje egy pohárka sörre.

Én testvéreimet szinte nem is látom,
Későn jönnek haza, mire elnyom álom.
Ketten vannak. Ikrek. Nem keverem őket.
Bezzeg a két kezem... jaj, az már más történet!
Dolgoznak, tanulnak, össze-vissza vannak,
De még gyerekük nincs, nem kell szólni papnak!
Pedig az ősök már unokára vágynak,
Hát szóljanak nekem... és annak a lánynak!

Annak a lánynak, akit én úgy szeretek,
Ó, már más nem is kell, újat nem keresek.
Dolgoztam ma én is: és ma is láttam őt,
Estére szívemben, ő lesz akár a véső!
Bevési emlékéit, hogy majd holnap reggel:
Ő hív majd mobilon, hangjára kelek fel.
Addig Bálint eszik, fürdik, fogat is mos,
És néz egy sorozatot, kezdődhet a Lost!

Stibi Csabáné

A Gyermekek

Rólad álmodtam éveken át,
Elképzeltem a szemeid s a szád,
Mosolyodat, apró kezedet ,
Selymes hajad, vidám tekinteted.

Még nem ismertél, de én szerettelek,
Nem értettél, de beszéltem neked,
Gondolatom gyakran nálad járt,
S azt hiszem, ezt te is érezted talán.

Este fényesebbek voltak a csillagok,
Reggel a napsugár is szebben ragyogott,
Hajnali harmatcseppen csillant a fény,
S én tudtam, azon a napon eljössz közénk.

A legszebb dolog történt velem azon a napon,
ANYA lettem, s ez nem kis dolog, tudom
Az életedet adták a kezembe,
Kisfiam én ígérem, mindig szeretlek.

Vigyázom ébren csendes álmodat,
Mosolygós szemedben nincs helye bánatnak,
Angyalok vigyázzák minden lépésed,
Te vagy a mindenem Kicsi szentem, Kincsem.

Bandrash Tamás

Beszélgetés apáról

A hajók a tengeren néha céltalanul hánykolódnak, mintha nem lenne kapitányuk, néha már szinte felborulnak, de aztán mégis sikerül egyensúlyba kerülniük. A hajófenékben elhelyezett nehezék segít ebben. A végén a kikötőkbe kerülnek, nem rázza őket a vihar, nem csapkodja a hullám az oldalukat. A matrózok elhagyják a fedélzetet, s a kocsmában egy pohár rum mellett feledik a nehéz napokat. Azután lassan a hajót is elfelejtik s legközelebb egy másikra szegődnek.

- A gyerekkoráról sohasem mesélt. Milyen gyerekkora volt?
- Tudom, hogy néha nevetett is, de többnyire szomorú volt. Olyan révedező tekintetű kisfiúként nőtt fel.
- Mit jelent az, hogy révedező tekintetű kisfiú volt?
- Magyarázatot nem igazán tudok rá, de az biztos, hogy sokszor csak úgy ült a szoba sarkában, egy könyvvel az ölében és maga elé bámult, a tekintete azt mutatta, hogy valahol máshol jár. Talán az olvasmányán gondolkodott, vagy ki tudja álmai merre vitték.
- Barátai nem voltak? Mindig csak magányos álmodozóként létezett?
- Oh, nem. Voltak barátai, s a csibészkedésben mindig benne volt. De otthon békés gyerekeknek mutatkozott mindig.
- S az iskola?
- Ott csak azt a tárgyat tanulta, ami igazán érdekelte. Amit nem szeretett, azt olyan mértékben kihagyta, hogy tanárai egy része teljesen bárgyúnak és butának vélte, annak ellenére, hogy a többiek ugyanakkor zseninek tartották.
- Különc volt? Ezt úgy értem, a viselkedésében?
- Nem, egyáltalában nem.

- Néha magányos volt, de a magányossága más volt mint az átlagos emberé. A családban is sokszor egyedül volt, bár mindenki fontosabb volt számára, mint saját maga. Mindig mások érdekelték, a saját problémáira ritkán jutott ideje.
- Mindig a nyugalomra vágyott, de képtelen volt nyugodtan élni. A család, főleg a gyerekek volt a mindene.
- Emlékszel, hogy szerette a kocsikat? A jó kocsikat.
- Igen. Amikor megvette az első kocsiját, a Zsigát – így hívta – , azt állandóan javította, simogatta, s egészen depressziós lett, amikor egy reggel úgy találta, hogy valaki megnyomta hátulról, s nem hagyott ott papírt.
- Emlékszem, sőt még arra is, hogy leszerelte a csomagtartó fedelét és felvitte a harmadik emeletre, ahol a lépcsőházban kikalapálta, s azután lefújta a kikalapált részt. Nem lett tökéletes, de a célnak megfelelt.
- Amikor a disszertációját írta, akkor én éppen hogy megszülettem, s a lakásban még laktunk néhányan, egy szobába szorultunk éjszakára, de ő nappal a nagyszobában dolgozott az íróasztalánál, s hogy mindig szem előtt legyenek, az asztalra tett és úgy írt, vagy olvasott.
- Szeretett jókat enni.
- Az hagyján, de főzni is. Időnként rájött, és akkor bevásárolt és főzött. Bár sohasem tanult főzni, – a kezébe nem vett volna egy szakácskönyvet –, de valahogyan belülről érezte az ízeket.
- Emlékszel a Tátrában tett kirándulásunkra?
- Melyikre? Szerintem kétszer voltunk a Tátrában. Az első az kifejezetten jó volt. A másodiknál már nagyon fasírtban volt a mamával. Akkor már nem is lakott otthon.
- Az igaz, de minden este ő fektetett le bennünket, s reggel amikor felébredtünk ő volt az, aki az első pusztit adta.

- Nem is értem, hogy bírta ezt az élettempót?
- Nem bírta!
- Mindig egy saját szobára vágyott. Egy lukra, egy kis csendes zugra, egy ajtóra, amit magára csukhat.
- De, hiszen nem bírta a magányt!
- A magányt azt nem szerette, de szeretett úgy egyedül lenni, hogy ha akarta, akkor csak egy ajtónyitás és volt mellette valaki.
- Mégis mindig csavargott. Imádott utazni. De nem szerette a városokat, az épületeket.
- Csak a természetet szerette, az épületekre azt mondta azok kövületek, a városok bűdösek és olyanok, mint egy börtön. Önként vállalt börtön.
- Emlékszel, mennyit mesélt a sivatagról? A sivatagok szerelmese volt.
- Késői szerelem volt!
- Már elmúlt negyven éves, amikor először járt Amerikában. Talán egy fél évvel az utazása előtt látta a *Zabrinsky point* című filmet.
 - Akkor szeretett bele a sivatagba?
 - Igen. S amikor kijutott Amerikába, akkor szinte már az első napon elkezdte a tervezést. Vett egy rozzant kocsit, s azzal járta először csak Kalifornia tájait, majd mind beljebb merészkedett az országba, és eljutott egészen a Death Valley-ig.
 - Napokon át csavargott a sivatagban. Amikor a fényképeket mutogatta, s magyarázta, hogy a képen éppen mit látsz, akkor mintha nem is velünk lett volna. Gondolatban visszarepült e holdbéli tájra. Megigézte a végtelen csendje és nyugalma.

- A kövek és a homok formák színei és az elképzelhetetlen, de mégis a valósággal oly hasonló alakzatai teljesen elbűvölték. Elvarázsolt világ, embermentes világ. Így szerette!
- Mesélt a Salamon oszlopkőről is. Mikor Izraelben járt, a Negev sivatag fogta meg talán a legjobban.
- Sokat fényképezett. Régebben mindig diázott, de újabban inkább csak fényképeket csinált. Onnan lehetett tudni, hogy az úton jól érezte magát, hogy készültek fényképek, vagy a gépet úgy hozta vissza, mint ahogy kivitte.
- Azt tervezte, hogy egyszer, – ki tudja mikor lett volna az az egyszer –, rendszerezi képeit, diáit. Néha nekirugaszkodott, de mindig leragadt két-három képnél és azokat hosszan nézegetve a múlttól álmodozott. Vagy a jövőt tervezte?
- Ritkán láttam mosolyogni, nevetni talán soha. Mindig valami feszültség látszott az arcán.
- Álmában is vibráltak az izmok az arcán. Aztán hirtelen, egy önkénytelen rángást követően minden vonása elsimult, s lágy, gyöngéd lett az arca. Mintha valaki, egy jótékony kéz végig simította volna.
- S a kutya?
- A kutya az valami egészen mást jelentett neki. Nem vonzották a nagy testű kutyák. Kedvelte azokat is, de valójában csak a közepes kutyákat szerette.
- Órák hosszat képes volt a kutyával el lenni, beszélgetni, vagy csak a társaságát élvezni. A kutya feltétel nélkül szeret, azaz csupán egy feltételt állít a gazdája elé: szeretni kell!
- Szerették egymást. Hogy örült mindig a kis dög, mikor ő hazajött. Nem lehetett levakarni róla.
- Ha két napra elutazott már aggódott, hogy mit csinál a kis állat. A kutya, amely egy családban él az kiszolgáltatott helyzetben van.

- A kapcsolataiban is mindig a feltételektől félt. Úgy érezte, hogy az elvárásoknak nem tud eleget tenni. Mindig új kapcsolatokba bonyolódott, talán azt várta, hogy egyszer majd úgy szeressék, hogy a szeretet mellett nincsenek elvárások.
- Nehezen tudta kifejezni érzelmeit!
- Nem, ez nem igaz. Csak a maga módján tette.
- Mindent olyan szépen elrendezett.
- ?
- Erről a házról. Mindent a helyére rakott, a képeket a bútorokat, szinte babusgatta minden szögletét, mindent széppé és otthonossá akart tenni. Szerette a házat.
- Végre volt egy szobája. A kutyának is felvitt egy külön takarót. Az sohasem zavarta, ha a kis dög a lábainál feküdt.
- Pedig milyen hangosan szokott horkolni. A kutyák mindig horkolnak.
- Élvezte, hogy hosszú volt az ősz. Sokszor játszott a kertben a kutyával, vagy csak megállt a bejárati ajtóban és onnan figyelte mint tanul a kis eb a szomszéd kutyáktól némi vidékies mentalitást. Az ajtónak támaszkodott, s lassan komótosan szívta a cigarettáját. Nézte, mint rohangál önfeledten, boldogan a kis kutya, felriasztva egy-egy a sövény sűrűjében rejtőzködő madarat., vagy éppen a lehulló levelek között hogyan marcangolja morogva labdáját.
- Az utóbbi időben mintha többet szívott volna.
- Lehet.
- Pedig úgy tűnt mintha nyugodt lenne. Olyan volt, mint aki révbe ért.
- Nem, megint lépett egyet.

Papp Viola

Öreg viskó

Szürke nádas,

öreg viskó,

tövét eszi

már a sziksó.

Benne lakik

a családom,

nyílik a zár,

ma is látom.

Apám lép ki

az ajtaján,

napfény csillan

fehér haján.

Némán kinéz,

bólint felém,

túl van már az

élet delén.

Követem őt,
és belépek,
megrohannak
régi képek.

Anyám ugrik,
ölelése
behúz a ház
közepére.

Meggyújtja a
szövetneket,
beszél hozzám,
fölnéz, nevet.

Nem faggatnak,
szemük ragyog,
csak az számít,
velük vagyok.

Varga Kata

Vigyázz ránk!

Csilingelő csillagok

Édes álmat hozzatok!

Dunáról jött könnyű szél

Csodás meséket mesélj!

Vigyázz Órá éjjel apám,

Úgy ahogyan egykor énrám!

Ha a sötétségben fél,

Kis csillaga Te legyél!

S míg álmába vissza tér,

Legyél a mesélő szél!

Vigyázz Órá éjjel apám,

Úgy ahogyan egykor énrám!

És hogyha már kis unokád

Ádám, álmában messze jár,

Vigyázz még egy kicsit én rám,

Egy más világból Édesapám!

S míg őrzi minket álmunkban,

Mi őrzi szívünkben, imánkban!

Sonkolyos Márta

A babakocsi

Talán öt éves lehettem. Szóra hajló, jó gyerek. Nem voltak különös kívánságaim, amivel a szüleimet ostromoljam, kivéve egyet... egy babakocsi. Olyan, aminek felhúzható teteje van, az oldalán egy pici ablak - amin a baba kilát - és gyönyörű fényes fogantyúja.

Írni nem tudtam még, de lerajzoltam a Jézuskának, hogy hozzon nekem karácsonyra. De vagy nem kapta meg a levelem, vagy nem tudta kinézni az ákom-bákom rajzból, hogy ugyan mi lehet ennek a gyerekeknek a vágya, mert karácsony este, hiába kerestem a fa alatt, ott bizony nem találtam.

Most már tudom, hogy biztosan drága lehetett, mert a szüleim mindig azt mondták, hogy azért nem lehet megvenni, mert pénz szagú. Én meg el nem tudtam képzelni, hogy ezt honnan tudhatják, hiszen nem szagolták sosem.

Persze, volt babakocsi otthon, egy gömbvasból hajlított, még édesanyám gyerekkorából. Az itt-ott rajta maradt festék szerint, talán rózsaszín lehetett hajdanán. De nem volt kereke. Próbálkoztam, hogy a kamrában talált üres konzervdobozzal helyettesítsem, de nem lehetett tolni, mert a doboz az első mozdulatra önálló életre kelt.

A másik, az a kicsi kerekű, farostlemez oldalú, hosszú nyelvű, amit minden vásáron, rózsaszínre, vagy kékre festve árultak. Ennek meg az hiányzott, amivel, tolni lehet.

Emlékszem, egyszer édesanyám átengedett játszani a szomszédba. Mindenképpen vinni szerettem volna magammal ezt a kis kerekűt és a babát. Két lehetőségem volt. Vagy felveszem és viszem a hónom alatt - de akkor, minek a kocsi?

A másik, hogy guggolva megyek és úgy tolom, mivel hiányzott a nyele. Ez utóbbi igen fárasztó megoldásnak bizonyult az első méter után, így feladtam és tovább kellett gondolkodnom.

Aztán megszületett a zseniális megoldás. Találtam egy vékony gyújtóst, amit a kis kocsi egyik oldalára rászegeztem. Így felnőttként rejtély számomra, hogy miként tudtam a gyújtóst a kemény farostlemezhez hozzá szegeli nem több mint öt évesen, de mindenesetre működött a dolog.

Ha a gyújtós végét megfogtam, annak segítségével tolni tudtam a babakocsit. Igaz kicsit így is meg kellett hajolnom, de boldog voltam, hogy mégiscsak gurul és még guggolnom sem kell. A barátnőmmel az udvaron játszottunk.

Az édesapja asztalos volt. Meleg lelkű jó ember. Odajött hozzánk, egy kis ideig nézett bennünket, aztán csendesen elkérte a kis kocsimat. El nem tudtam képzelni, ugyan mit akar vele. Aztán kis idő után visszahozta és én kikerekedett szemmel néztem hol Rá, hol a játékomra.

Legyalult lécekből nyelet szegelt az oldalára, és egy söprűnyél darabbal összefogta. Ez volt fogantyúja. Eltűnt a gyújtós és én olyan hálás voltam, hogy alig tudtam megszólalni. Suttogva köszöntem meg neki. De a babakocsi utáni sóvárgásomat, még ez a felújított sem tudta elnyomni.

Amikor a városban jártunk és az utunk a játékbolt előtt vitt, mindig megálltunk a kirakat előtt. Ott virított a többi játék között álmaim ne továbbja, a gyönyörű, hófehér babakocsi, oldalán a kicsi ablakkal.

Vágyakozva néztem, az arcomat az üveghez szorítva, hogy minél közelebb lehessen hozzá. Elképzelttem, hogyha kinyújtanám a kezemet, meg is tudnám fogni.

Egyszer édesanyámmal valamiért bementünk a játékboltba. Akkoriban még a pultos, kiszolgálós rendszer működött. Álltunk, a sorunkra várva és tőlem

két méterre ott álltak sorban a szebbnél-szebb babakocsik. Nézttem őket, és tőlem teljesen szokatlan módon elengedtem Édesanyám kezét. Tettem egy lépést, aztán még egyet és egyszer csak ott álltam előttük.

Mi lenne ha megsimítanám? Csak egy pillanatra. Csak hogy egy kicsit érezzem, milyen lehet fogni. Emlékszem tisztán arra a pillanatra. Az izgalomtól hallottam saját szívverésemet és éreztem a tenyeremben a fogantyú hús érintését. Eltűnt a játékbolt, eltűnt minden. Csak mi ketten voltunk én és a babakocsi. És akkor egy erélyes hang szétzúzta ezt a csodát: „Kislány! Gyere onnan! Nem szabad fogdosni az árut!”

Ijedtemben egy ugrással édesanyám mellett voltam. Vadul kalapáló szívvel, kövér könnyecseppekkel a szememben vártam, mi következik. Akkor édesanyám a kezemet fogva sarkon fordult és sietve kivezetett. Azt hiszem megérezte, hogy itt most egy álom összetört. Szótlanul igyekeztünk hazafelé.

Többet nem kértem a Jézuskát, hogy hozzon nekem babakocsit. Ha a városban jártunk, és a játékbolt előtt mentünk el, mindig felgyorsítottam a lépteimet és még a fejemet is elfordítottam, nem akartam látni azt, ami sosem lehet az enyém.

Aztán az élet kárpótolt. Megkaptam a babakocsit húsz év múlva. A játék baba helyett egy igazi gyönyörűség lett a lakója, Krisztike a kislányunk.

Mihály Csilla

Az ebéd

Magadra zártál minden ajtót,
halott, halott a csend belül,
kibomlik, lebben tört-fehéren,
akár az abrosz, szétterül.
Anyám a ráncokat simítja,
sír, mert apánk már nincsen itt,
térül-fordul s a félhomályban
elénk teríti könnyeit.
Kanálzörgésbe fül a mondat,
hamvát a számban forgatom,
nehéz kövekként hull a morzsa,
járunk a friss halottakon.
Ezüstös porcelánharangok
dalát szívemre rácsukom,
ebédet költünk éji órán,
s apánk benéz a kulcslyukon.

Szerkesztőségi üzenet

Közösségi-művészeti folyóiratunk 2013 év elején indult. Mivel a publikálások témaköreit nem kívánjuk egy bizonyos tartalmi struktúrára korlátozni, ezért kapta lapunk a Polikróm (magyarul: sokszínű) elnevezést. Olyan modern szócsőként kívánunk funkcionálni a XXI. században, ahol minden érdeklődő megtalálhatja a számára legfontosabb művészi értékeket.

Célunk, hogy olyan aktív közösséget hozzunk létre, ahol sokszínű alkotások összessége alakítja ki a lap egyedi arculatát. Teret kívánunk biztosítani annak, hogy változatos témákról szólaltassunk meg tehetséges, művészi érdeklődéssel rendelkező diákokat, fiatal szerzőket, akik úgy érzik szívesen tennék közzé színvonalas alkotásaikat.

Az alábbi kategóriákban várjuk a munkákat:

tanulmány

cikk

kritika

recenzió

interjú

műfordítás

próza

vers

grafikák, rajzok